

Joc clàssic de poetes

La sessió de Joc Partit del mes de febrer va tornar a la sala Núria Delclòs de la Cooperativa Obrera Tarraconense i va recuperar la presentació habitual: dos escriptors en una taula amb la paraula com a únic recurs. Dos poetes ben diferents, Xavier Amorós Corbella i Josep Civit, que van dialogar sobre les matèries universals i intemporals a l'entorn de les quals gira la reflexió sobre la poesia. Més pessimista Xavier Amorós, poc convençut de la perduració de la poesia en la societat actual, o, com a mínim, de la seguretat que pugui evitar una excessiva marginalització; més optimista Josep Civit, que apel·la a l'evidència eterna de la necessitat d'escriure i de rebre les paraules destil·lades pels poetes. Dos poetes d'origen divers, Josep Civit en bona part format en la lectura d'escriptors espanyols del darrer segle, Xavier Amorós en la tradició —des de l'exemple familiar, reivindicat— de la poesia catalana contemporània i dels clàssics universals que condueixen a l'expressió de l'experiència. Un punt de contacte explícit: Fernando Pessoa. Més d'un acord com aquest: la recerca de la concisió per transmetre al lector les paraules precises, per intentar la difícil comunicació d'esperit a esperit, més que de raó a raó. Escritura sense regularitat pels obstacles que hi interposa la vida pràctica: la feina, sobretot. Josep Civit, mestre de primària, explica que el seu àmbit de llibertat per a la creació són les vacances, quan, com en una festa esperada, aconsegueix un autèntic ritual que va des del proveïment del material necessari, la redacció i la correcció del poema a mà, fins a l'assoliment de la forma exigida. Xavier Amorós Corbella, amb càrrec de responsabilitat en una gran empresa, busca el temps que molt sovint no té per dedicar-lo a la lluita per l'expressió acabada, al replantejament i l'evolució de l'estil. Ens explica que es va adonar que continuava escrivint a la manera del poeta que va començar a ser amb els primers versos i que ha buscat uns altres camins, en una experimentació que fa esperar el llibre proper, per comprovar els resultats. Un i altre dolguts per l'escassetat de lectors que fa sentir més sol el poeta —o com reclama Josep Civit, "l'aprenent de poeta", perquè la paraula poeta li sembla massa definitiva, massa gran—, però, sobretot, que el fa sentir més indefens a l'hora de publicar, conscient de la falta de negoci dels editors i alhora, no sense contradicció, de l'abundància de poesia editada, que fa molt espès el bosc i més difícil l'orientació. Un i altre coincidents en les inconveniències que planteja el sistema de premis literaris, però també dels recursos inevitables en què s'han convertit per al poeta que no és entre

una minoria petita d'escollits pels editors. Un i altre van llegir versos que explicaven la posició davant la poesia i les preferències, el seu cànon particular. Però entre les lamentacions i els escepticismes sobre el mercat i la recepció, davant els dubtes plantejats pels nous formats electrònics, la raó de ser continua essent buscar aquella expressió d'unes inquietuds, d'uns racons íntims, que no poden fer conèixer d'altra manera que amb les paraules triades amb molta cura i arrenclerades en ratlles curtes, una recerca d'expressió que té molt d'inspecció en el propi esperit, de mecanisme d'autoconeixement. Dos poetes que potser no s'haurien trobat si no se'ls hagués convocat per a aquest diàleg, malgrat les coincidències bàsiques en molts dels plantejaments. Col·loqui clàssic de poesia.

MAGÍ SUNYER

Publicat al diari *El Punt* el 28 de febrer de 2011

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/376190-joc-classic-de-poetes.html>